

JEZUS ALLEEN
Present in lijden

JEZUS ALLEEN

Present in lijden

EERBETOON

*voor God
en mijn ouders
Dick & Bartje Eerbeek-Schalk*

OPEN BRIEF

Ede, lente 2019

Lieve Papa,

Ik ben trots dat je zo betrouwbaar was. Ik vertel je verhalen door aan anderen.

De vogeltjes prijzen- op lieflijke wijzen -hun Schepper zo blij.
Het goede te eren dat is ook steeds mijn wens.

Lieve Mama,

Het is groots dat je je hart aan je gezin hebt gegeven. Ik voel het nog elke dag.

Een stil water heeft inderdaad een diepe grond. Ik heb je liefde tegen het licht van God gehouden. Het is prachtig.

Van jullie liefhebbende dochter

©2019 Betty van Braak

Vormgeving: Bert Holtkamp

ISBN: 978 94 638 6807 5

Uitgegeven via: jongboek/jongbloed

INHOUD

Ontmoeting	6
Voorwoord	7
Wees	10
Geschiedenis	12
Schoonheid	15
Oorlog	16
Kerken	18
Nieuw hart	22
Hervormd	24
G.G. in Nederland	25
School	27
Wanhoop	29
Hendrik	33
Papa	34
Nabestaan	36
Vervolg	38
Mama	41
Thuis	43
Afscheid	45
Overlijden	50
Verdriet	52
Lampje	57
Heimwee	58
Lachende vrouw	63
Jezus alleen	64
Levenskunst	69
Nalaten	71
God is goed	74
Midlife	76
Uitnodiging	79
Wijsheid	82
Hechting	84
Present	86
Nazorg	87
Nu	91

ONTMOETING

Er is hoop.

Voor wie gelooft in
de Opgestane.

Mens! Leef- en heb lief.
Van voorbijgaande aard
ben je.

Tijdelijk. Hoewel
nee.

De hemel duurt en
duurt op aarde
al.

Jezus komt spoedig of
wij gaan spoedig
tot Hém.

Hij wordt gezien.

Daarover bestaat
geen misverstand.

Betty van Braak
Loofgod.nl

Ja. Uw getuigenissen zijn mijn bron van blijdschap. Zij zijn mijn raadgevers. Psalm 119: 24

VOORWOORD

Het is een gewone vraag. Leven jouw ouders nog? Ik vraag het maar. Want het zou zomaar kunnen. Zomaar dat één van beiden niet meer leeft. Ik wens je sterkte als dat zo is. Voor jou schrijf ik. Mens met verdriet. In de hoop dat je herkenbare woorden zal vinden. En je troost vindt zoals ik getroost ben.

Ik schrijf de medemensen. Opdat anderen jou nabij zullen zijn. Want het is maar net aan welke kant je staat. Niemand verloren. Iemand verloren. Ik ben mijn beide ouders kwijt. En de toekomst is dat iedereen rouw mee gaat maken. Laten we niet alleen leven.

Mogelijk verlies je voortdurend een geliefde. Aan wat -na afloop- een langdurige ziekte genoemd zal worden. Voor jou schrijf ik. Mens in proces. Een naderend afscheid. Vandaag al mens in rouw. Of noem de alledaagsheid. Ja mijn ouders. Ja die leven nog. En alles gaat zijn gangetje. We zijn verder gezond. Ik schrijf je. *Ken Jezus*. Geniet het goede op de dag dat je leeft. Want je weet het niet. Of wel? Je leeft en sterft. Vandaag ik en morgen jij.

Gebrokenheid. Pijn op aarde. Het raakt mij. Zoveel hoofden zoveel verhalen. Geen onbezorgde jeugd gehad. Baan kwijt. Geen goede gezondheid. Psychisch lijden. Onbegrepen. Enzaam ben ik. Ik verlies deze strijd. Maar mij uiten? Nee. We hebben allemaal zo onze dingen. Ieder huis zijn kruis. Laat ook maar. Gelatenheid. Verlatenheid.

Voor jou schrijf ik ook. *Ken Jezus*. Ontvang kracht. En bereid je voor. Ik wil je een hand reiken. Leven! O geniet ervan. Want welk verlies dan ook. Het komt voor iedereen. En je verdraagt het niet zomaar. Daar is veel tijd voor nodig. Veel troost. En juist daarvoor hebben wij God nodig. Jezus alleen. Hij is present in lijden. Daar staat de Bijbel vol mee. En mijn leven is er ook vol mee.

Een kind droomt. Ondergaat de wereld zoals die is. Wordt groot. Droomt nog. De wereld aan je voeten. Kansen te over. Men vraagt niet naar pijn. Verliezen te lijden en moeilijke dingen mee te maken. Men hoopt zo. Verlangt het eigen huis met de boom en het beestje. Een goede partner en misschien een gezin. En nooit te verliezen. Nergens van te scheiden. Men droomt dat men de wereld wint. Tot de breekbaarheid van de aarde aan het licht komt. Vroeger. Later. Memento mori. We delen allen in de gebrokenheid. En die heeft niet het laatste woord.

Lijden is wat jij en ik mee zullen maken. Ik lijd aan liefde die ik kreeg en verloor, vele anderen lijden aan liefde niet nooit gekregen is en daarom ook niet verloren wordt. Dit is een bitter feit, waar ook mijn God om treurt.

Dit is mijn belijdenis. God is Verlossend aanwezig. Helper. Trooster.

God is in ons geluk, het is Zijn gave! En Hij is als nabije God present in ons lijden.

Zie de Mens. *Jezus!* En zie de mens. *Naast je*. Ik roep je op tot medeleven.

Wees een medemens. De ander is net als jij. Is het waard om in de zon van God gezet te worden.

Ik denk aan de ziekenhoek bij Bethesda. Joh.5:1-15. Bethesda. Ofwel huis van medelijden.

In het midden een bad. Eromheen vele mensen.
Overeenkomst was ziekte. De één blind. De ander verlamd.
Het was wachten op de engel. Was die er, dan werd één zieke gezond. Wie het eerst bij het water is. Het ging erom of je een helpende ander had. Want je moest wel naar het water toe.
Jezus kwam kijken. Hij zag die ene man. Al 38 jaar lag hij te kijken. De zieken om zich heen kwamen en gingen. Hij bleef liggen waar hij lag, en Jezus vraagt waarom. Wil je niet gezond worden? Jawel- maar. *Ik heb geen mens.*

Zoals ik Jezus ken, deed Hij. Hij ontfermt zich over die man. Maakt hem gezond. Zonder engel. Zonder water.

Dit verhaal inspireert me. Zo welkom als we zijn bij de Schepper. Ken Hém. Jezus alleen. *Present in lijden.*

WEES

Er is altijd wel iets dat mij herinnert. Een geur. Een smaak. Een mens. En natuurlijk het huis. Ouderlijk en van mijn ouders. Sprekend over hem en haar komt alles tot leven. Weet je nog? Ik weet het nog.

Zomer 2002. Ik ben mijn vrolijke, toegankelijke vader verloren. Hij was 61. Ik was 19. Zomer 2015. Ik ben mijn zachte, fijnbesnaarde moeder verloren. Zij was 74. Ik was 32.

Een moment stilte.

Wees. Dat is: geen ouders meer hebbend. En daarmee ook geen ouderlijk thuis meer. Een golf van heimwee als ik de plaats voor mijn geest haal. Opheusden. Het huis. Waar papa was. Tot hij stierf. Het huis. Waar mama met mij overbleef. Zij leefde nog. Het huis wat zij zo mooi versierde. Omdat ik daaruit trouwde. Met de man van mijn hart. Waar wij thuis kwamen. Keer op keer. Later met onze kinderen. Naar Oma gaan. Tot zij dement werd. Toen ook nog. Tot het niet meer te houden was. Mama uit dit huis verhuisde.

Dag huis.

Dag plaats waar we koffie deelden en verhalen. Dag kast met spelletjes voor onze kinderen. Dag tuin waar zoveel uren aan besteed zijn. Dag dorpje waar we liefden en we leefden. En dat alles in de verleden tijd.

Ik was 32 jaar en de enige in mijn omgeving die geen ouders meer had. Wees. Tot God nam ik de toevlucht. De wees en de weduwe houdt Hij staande. Dat staat in de Bijbel. Uitgesproken woorden. Het eeuwig geschrevene. En zoals Hij zei deed Hij. God houdt mij staande.